

Małgorzata Hillar versei

Fészek

Minden éjjel
karjai
bizton fészében
szunnyadt el
mely oltalmazta
magányát
a szárnyas
ragadozóktól

Rálelt az álom
feketélő ágai közt is
hogyan
elmondhassa
érte
leledzik

Az éj
legmélyebb
sötétjében
óvó fészekből
messzire hussant

Most
úgy alszik
a féltékenység
meghitt fészében
ahogy éji fák közt
a csóka

Euridiké

Felébresztette neki
az éjjeli rozst
hogy csípőjéhez
simuljon

Felöltöztette
fekete lóhere
illatába

Lánggá igézte
haját

S mikor az Alvilágba
taszított
nem ment
utána

Segély-
kérése elől
fülét betapasztva
elmenekült

Visszajöttekor
hiába illette haját

Nem lobbant lángra
kezetől

Piros hajcsat

Piros csatodat
hajamba tűztem

Áthullámzottak rajta a szálak
mint kezeden

Éjjel szétpattintottam:
ússzon szabadon
haj és szerelem
a hold sugarában

S reggel összezártam
mint egy haldokló juharfa
rőt levelét.

Malgorzata Hillar (1930-) lengyel költőnő, az 1960-70-es évek egyik legnépszerűbb alakja. Szerelmes verseiben az antik, a modern és a köznapi motívumok ötvöződnek a maga sajátos, szürrealista ugrásokkal tarkított, központozás nélküli, „felfokozottan zaklatott” szerelmi lírájában. Versei zömét, köztük az itt szereplő hármat is, a *Zrudło* (Forrás, Krakó, 1986) című kötetében adta közre.

(fordította és a jegyzetet írta: Cseh Károly)